

1341 2. Beh. af Forst. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 1342

Grændse, vi have Ret over, og hvor dog Ingelen, efter hvad man antager, samler sig, idet Rognen kastes der, og det er paa en Dybde af mellem 6 og 12 Favne. For at jeg skal nævne et Exempel laa der ifjor udenfor Fjans vejelvis mellem 50 og 150 Skibe samtidig. Naar jeg blot tager dette enkelte Punkt, ville De indse, hvilken Betydning dette Fiskeri har; men det er tillige meget farligere, end vort eget Fiskeri nogeninde kan blive; idet Blankenejernes Skibe ere laet stikkende Fartøier, som, naar man ikke afværger det, kunne komme Kysten langt nærmere, hvor de skade allermost med Hensyn til Fiskebestandens Aftagen, er der her en langt større Fare end den, vi saa tydelig se, fordi den ligger nærved. En anden Fare viser sig ved Island, thi der er i Forslaget ogsaa Tale om Island og Færøerne, som jo ogsaa høre til Danmark. Der lægges franke og engelske Fiskere sig lige paa den Linie, hvor Rognen kastes, netop i de Maanedes, hvor Lorken kaster sin Rogn, og fange den i Millionvis, og hvorfor? Fordi de bruge Rognen til Sardinfangst. Denne Fangst virker langt mere ødelæggende end Trawlfiskeriet ved Vestkysten af Sylland. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at, selv om det store Fiskeri, Havfiskeriet, kommer i Kollision med Kystfiskeriet, vil det, vi kunne gjøre her i Danmark, ikke kunne spille nogen som helst Rolle. — Men de Herre kunne nu svare, at Spørgsmaalet ikke er, om Foretagendet ikke kan gjøre Skade, men at Spørgsmaalet er: hvad Gavn vil det gjøre. — Jeg mener da, at vi kunne derigjennem opdrage en Befolkning af Fiskere, som efterhaanden ville følge med Tiden. Det er en Kjendsgjerning, at Fiskerne ved Vestkysten af Sylland fiske endnu med de samme Redstaber, der bleve brugte for et Par Hundrede Aar siden. Ligesom i sin Tid Landmanden, Bonden, overordentlig nødig gik bort fra sin Plov af gammel Konstruktio, ligesom han i sin Tid vilde have skreet imod at bruge Damptrøskemasinen, naar man havde anbefalet ham den, ligesaa meget ville Fiskerne ved Syllands Vestkyst nu stride imod, om man vil give dem nye Redstaber og lære dem nye Metoder. De forstaa ikke at bruge dem og have ingen Tro til dem; men faar man en Befolkning, hvoraf endel har vundet Kjendskab til de nye Fiskemetoder og de Redstaber, der nu bruges paa Havet, vil dette senere kunne komme alle Kystboerne til gode. Det er derfor ikke enkelte Aktieforetagender, jeg lægger Vægt paa, men hvad det gælder om er at faae det første Skridt gjort. Man kan nu

indvende: naar Havfiskeriet er saa godt, hvorfor har man saa ikke taget et privat Initiativ dertil? Paa denne Indvending have de Herre vist Alle Svaret paa rede Haand. Det er jo bekendt, at der for nogle Aar siden blev med store Offre af Mænd her i Landet, hvoraf enkelte vistnok sidde her i Salen, oprettet et Fiskeriselskab, men det gik uheldigt. Der have De, sige Mange, Bevist for, at den Ting ikke kan gaa her i Landet. Men hvad var det, man den Gang foretog sig? Det var Qvalfangst; man vilde drive Qvalfangsten, som har været i Nedgang i den sidste Menneftalder. For fangede man Qvalen med Hæpuner; men nu er den bleven sly, saa at den maa skydes, og man maa søge til Verdens Udkanter, til Polerne, naar man vil fange den. Det var et dristigt Formaal, man dengang satte sig, og kun med saa energisk en Mand som den, der blev sat i Spidsen for Foretagendet, vilde det kunne lufkes at gennemføre det; men selv for ham mislykkedes det, og den eneste Indtægt, der faldt for Selskabet, kom, hvis jeg ikke tager feil, gennem et Par Jagter, der netop vare ude paa Storfiskeri, paa Lorkefangst. Jeg betragter altsaa det nu omhandlede Foretagende som et første Skridt til at slaa ind paa en sundere Vej i vort Fiskeri. Hvad der her foreslaas, er aldeles ikke noget Nyt for andre Nationer. Vi behøve derfor heller ikke at forlange, at der skal indhentes Erfaringer eller bedes om Oplysninger, thi Oplysningerne svømme Havet rundt. Franskmændene begyndte for 40 Aar siden at drive Fiskeri ved Island. Man begyndte da med en Flaade paa henved 4,000 Løns Drægtighed; nu have de Skibe, der anvendes til Fangsten ved Island, en samlet Drægtighed af 28,000 Løns. Skibene vare før mindre, men nu ere de større, omtrent paa 100 Løns, med 18 Mands Besætning, og den hele franste Besætning deroppe er omtrent 5,000 Mand; men Franskmændene fiske ikke alene ved Island. Skjøndt den franste Nation ikke er en søfarende Nation, har den ved Newfoundland's Banke en meget stor Flaade. Hvor De komme hen i Nordspen, ville De se en Brimmel af Fiskere af alle Nationer, men den gamle søfarende danske Nation er i denne Retning gaaet tilbage.

Der er endnu en Side af Sagen, som jeg tillægger ikke ringe Vægt; det er Spørgsmaalet om Fartøiernes Sikkerhed. Det er en bekendt Sag, at man navnlig i Island — thi, som tidligere fremhævet, gælder det her ikke blot om Kysten af Sylland, men tillige om Island og